

Arrest

nr. 176 238 van 13 oktober 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. BROCORENS, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en soenniet te zijn. U woont al uw hele leven in het dorp Braham Vera, district Gujrat (Punjab, Pakistan). U huwde ongeveer 8 à 10 jaar geleden met S. P., wiens broers actief zijn bij de Pakistan Muslim League (PML-N). U kreeg één dochter met S. Ongeveer 3,5 jaar na uw huwelijk scheidde u van S., omdat zij een relatie was begonnen met F., een politieagent uit de streek. Ongeveer anderhalf à twee jaar na deze echtscheiding huwde u met J. M. U kreeg drie kinderen met J. Eind 2012 werd u zonder enige uitleg bij u thuis gearresteerd door de politie. U werd twee maanden opgesloten en mishandeld in het politiekantoor S. A. en kwam vervolgens voor de rechtbank, waar u vernam dat u beschuldigd werd van de moord op uw ex-vrouw S. U werd 14

dagen in voorarrest gehouden en werd daarna opgesloten in G. C. J. U bleef een jaar in de gevangenis en moest in deze periode maandelijks voor de rechtbank verschijnen. Toen u in de gevangenis zat, zijn er mensen tot uw huis in Braham Vera gekomen. Ze hebben uw moeder in de voet geschoten en hebben gedreigd dat ze uw vrouw en kinderen zouden vermoorden. Uw broer diende een First Information Report (FIR) in bij de politie, maar deze klacht werd niet verder onderzocht. Begin 2014 werd u vrijgesproken en keerde u terug naar uw huis in Braham Vera. Een maand à anderhalve maand na uw vrijlating bent u naar het lokale politiekantoor gestapt om te melden dat u bedreigd werd en dat u eerder onschuldig was vastgehouden door toedoen van uw ex-schoonbroers en politicus Nasir Iqbal. De politie gaf geen gehoor aan uw klacht. Na uw bezoek aan het politiekantoor werd u telefonisch bedreigd door uw ex-schoonbroers. U verliet Pakistan eind september 2015 en reisde over land via Iran en Turkije tot Istanbul. U kwam aan in België op 25 november 2015 en vroeg asiel aan op 11 december 2015.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van de identiteitskaart van uw vrouw, een kopie van uw paspoort, een kopie van de identiteitskaart van uw moeder, de geboorteaktes van uw vier kinderen, de huwelijksakte van uw tweede huwelijk, een gelegaliseerde kopie van uw scheidingsakte, de huwelijksakte van uw eerste huwelijk, de huwelijksakte van het tweede huwelijk van uw ex-vrouw, een kopie van een FIR met datum 20 maart 2013, een kopie van een FIR met datum 30 juli 2012, een gelegaliseerde kopie van een vonnis, twee foto's van de voet van uw moeder, twee foto's van uw familie, röntgenfoto's van de voet van uw moeder, medische documenten van uw moeder, een DHL-verzending.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) merkt op dat uw algemene geloofwaardigheid ernstig wordt aangetast door de door u beschreven vluchtweg van Pakistan naar België. In het gehoor op het CGVS verklaarde u dat u uw paspoort in Pakistan hebt achtergelaten, maar dat u het niet durfde op te sturen omdat het onderweg verloren zou kunnen gaan (gehoorverslag CGVS, p. 11). Deze uitleg is weinig overtuigend, aangezien uw oudere broer, die in Griekenland woont, recent nog in uw dorp is geweest en u dus ook via hem de mogelijkheid had om het paspoort naar Europa te brengen (gehoorverslag CGVS, p. 10). Doordat u geen moeite hebt gedaan om uw originele paspoort voor te leggen, en doordat u van het document in kwestie slechts een kopie van de eerste pagina voorlegde, wekt u het vermoeden dat u uw land op een ander moment en onder andere omstandigheden, zijnde met uw eigen paspoort, hebt verlaten. Deze vermoedens worden bevestigd door uw weinig overtuigende verklaringen over uw reisweg van Pakistan naar België. U verklaarde ten eerste dat u er eind september 2015 voor gekozen hebt om een lange en gevaarlijke tocht te ondernemen naar Europa, in plaats van een visum aan te vragen voor een familiebezoek aan uw broers en zus die al jarenlang in België en Griekenland wonen ("Ik had de tijd niet om een visum aan te vragen", gehoorverslag CGVS, p. 16). Deze keuze is bevreemdend, aangezien u nog minstens een half jaar in uw dorp bent blijven wonen nadat u voor het eerst telefonisch bedreigd werd (cf. infra) en u dus over voldoende tijd beschikte om de nodige documenten te regelen. Ten tweede kon u over de reisweg die u toch zou hebben afgelegd, geen concrete informatie geven. In het gehoor op het CGVS wist u geen enkele plaats in Iran op te noemen (gehoorverslag CGVS, p. 14) en verklaarde u zelfs verkeerdelijk dat auto's daar aan de linkerkant van de weg rijden (gehoorverslag CGVS, p. 15). Op Istanbul na kon u zich ook geen Turkse plaatsnamen herinneren (gehoorverslag CGVS, p. 15). Ten slotte gaf u ook aan dat u in Griekenland geen vingerafdrukken moest laten nemen (gehoorverslag CGVS, p. 15) en dat u vandaar meteen in een container werd gestoken (gehoorverslag CGVS, p. 16). Door deze uiterst vage beschrijvingen en het gebrek aan bewijzen trekt het CGVS de door u voorgestelde reisweg ernstig in twijfel. Het Commissariaat-Generaal merkt ten slotte op dat uw verklaringen over uw reisweg ondermijnd worden door een afbeelding die op Facebook werd gevonden (zie de afdruk die werden toegevoegd aan de blauwe map). Op het Facebookprofiel dat u ons toonde op het einde van het gehoor op het CGVS staat immers een foto van augustus 2015 waarop u zelf te zien bent op een Belgische trein. Het tijdstip waarop deze foto online werd gezet valt op geen enkele manier te rijmen met uw eerdere verklaringen, aangezien u beweerde dat u op dat moment nog in Braham Vera woonde en daar telefonisch bedreigd werd door de broers van S. Het feit dat u al in augustus in België was, maar pas in december asiel hebt aangevraagd, relativeert bovendien uw nood aan internationale bescherming. Deze laattijdige asielaanvraag doet immers afbreuk aan de door u

ingeroepen vrees voor vervolging in uw land van herkomst. De door u beschreven vluchtroute, die niet blijkt overeen te stemmen met uw werkelijke parcours naar en in België, doet bijgevolg reeds ernstig afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Daarnaast kan er ook aan de door u aangehaalde feiten geen geloof gehecht worden.

Vooreerst bent u er niet in geslaagd de chronologie van de door u beschreven gebeurtenissen aannemelijk te maken. In het gehoor op het CGVS verwees u te pas en te onpas naar de data op de door u ingediende documenten wanneer er vragen werden gesteld over cruciale momenten in uw leven en in uw asielrelaas (gehoorverslag CGVS, p. 7, 17, 23, 24). Het excuus dat u geen data kunt onthouden (gehoorverslag CGVS, p. 6, 7) is niet aannemelijk, aangezien u er zelfs niet in geslaagd bent in grote lijnen het verloop van de aangehaalde feiten te duiden. Uw verklaringen zijn bovendien in strijd met de door u voorgelegde documenten. Zo beweerde u dat u slechts 3,5 jaar met uw eerste vrouw bent getrouwd (gehoorverslag CGVS, p. 7), daar waar de huwelijksakte en de scheidingsakte die u ons voorlegde aantonen dat uw eerste huwelijk 10 jaar zou hebben geduurd. U gaf tevens aan dat u ongeveer twee jaar na uw echtscheiding bent gehuwd met J. (gehoorverslag CGVS, p. 7), terwijl deze huwelijksakte aantoont dat u in maart 2011 bent getrouwd, dat wil zeggen minder dan één jaar na uw echtscheiding met S. Ten slotte is ook uw verklaring over de dochter uit uw eerste huwelijk (gehoorverslag CGVS, p. 6) in strijd met deze tweede huwelijksakte, waar er bij "marital status" immers te lezen staat dat u nog maagd zou zijn, minstens staat er geen verwijzing naar uw voorgaande huwelijk. Deze verklaringen en documenten doen dan ook ernstige vragen rijzen over de echtheid van uw eerste huwelijk, dat aan de basis zou liggen van uw latere problemen.

Ten tweede kon u ook de gerechtelijke vervolging niet aannemelijk maken. In de vragenlijst van het CGVS gaf u aan dat u al in 2011 werd opgepakt (vragenlijst CGVS, p. 1), terwijl u in het latere gehoor eind 2012 opgaf (gehoorverslag CGVS, p. 17). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, merkte u op dat u aanvankelijk "gewoon een schatting" had gegeven en dat u nu wel de documenten met correcte data kon voorleggen (gehoorverslag CGVS, p. 17). Deze uitleg is niet afdoende, gezien het CGVS van u een oprechte inspanning mag verwachten om de door u aangehaalde feiten duidelijk te kaderen, temeer daar u ook zelf in staat bent de documenten over uw rechtszaak te lezen. Volgens het First Information Report (FIR) dat u ons hebt voorgelegd zou u overigens al in het voorjaar, en niet op het einde van 2012 zijn opgepakt, een gegeven dat andermaal in strijd is met uw eerdere verklaring. U kon het CGVS evenmin overtuigen van de duur van uw opsluiting in het politiekantoor van Sarai Alamgir. In de vragenlijst op het CGVS had u het over 14 dagen, met een eerste verschijning voor de rechter na 3 dagen (vragenlijst CGVS, p. 1), terwijl u tijdens het gehoor op het CGVS sprak over een periode van 2,5 maanden met een eerste verschijning in de rechtbank na 2 maanden (gehoorverslag CGVS, p. 19). Toen u geconfronteerd werd met deze dubbele tegenstrijdigheid, ontkende u uw eerdere verklaringen (gehoorverslag CGVS, p. 19). Dit louter ontkennen kan uw geloofwaardigheid echter niet herstellen, rekening houdend met het feit dat u deze eerste opsluiting zelf als zeer problematisch beschreef (gehoorverslag CGVS, p. 19).

Ten derde stelt het CGVS vast dat u ook het moment waarop u zou zijn vrijgesproken niet kon verduidelijken. U beweerde meerdere keren dat u een jaar in de gevangenis van Gujrat hebt doorgebracht (gehoorverslag CGVS, p. 13, 21, 23), maar kon vreemd genoeg niet duiden in welk jaar u bent vrijgelaten, hoewel het over een relatief recente gebeurtenis gaat. U sprak eerst over eind 2013 (gehoorverslag CGVS, p. 21), later over begin 2014 (gehoorverslag CGVS, p. 23) en voegde ten slotte toe dat u 7 à 8 maanden na deze vrijlating Pakistan hebt verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 23, 24). Deze verklaring stemt echter niet overeen met uw eerdere verklaring dat u Pakistan pas eind september 2015, dat wil zeggen nog eens een jaar later, zou hebben verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 3, 21) en wordt bovendien ondermijnd door de voorgelegde kopie van uw paspoort, dat geldig is sinds december 2014. Geconfronteerd met de datum van afgifte, verklaarde u dat u uw paspoort 5 maanden na uw vrijlating hebt aangevraagd (gehoorverslag CGVS, p. 24), een verklaring die evenmin klaarheid kan scheppen over de momenten waarop u eerst de gevangenis, en daarna uw land zou hebben verlaten. Het is overigens bevreemdend vast te stellen dat u dit reisdocument zou hebben aangevraagd om eens met uw moeder op bedevaart naar Saudi-Arabië te gaan ("Ze is al zo oud, dus ik dacht, ik zal echt mijn best doen om haar mee te nemen op bedevaart", gehoorverslag CGVS, p. 10, 11) aangezien u verder in het gehoor beweerde dat u in deze periode reeds bedreigd werd door uw ex-schoonbroers (gehoorverslag CGVS, p. 21). U bent er dan ook niet in geslaagd uw reeds ondergane vervolging aannemelijk te maken.

Ten vierde wordt ook de politieke context waarin de aangehaalde feiten zich zouden hebben afgespeeld als niet geloofwaardig beschouwd door het Commissariaat-Generaal. U beweerde zelf dat uw belagers beschermd worden door de lokale politicus Nasir Iqbal ("En daarom hebben ze veel macht", gehoorverslag CGVS, p. 9; zie ook p. 19, 21, 22), maar kon deze bewering op geen enkele manier hard maken. Bovendien ondermijnt u zelf uw bewering dat u het slachtoffer zou zijn van een politieke samenzwering. Zo gaf u eerst en vooral aan dat u uiteindelijk werd vrijgesproken. Deze vrijspraak impliceert dat u kon rekenen op een onafhankelijk oordeel door de lokale rechtbank, wat niet te rijmen valt met uw bewering dat u vervolgd zou worden door de beschermelingen van een machtige politicus. U verklaarde bovendien dat niemand beroep heeft ingediend tegen deze beslissing (gehoorverslag CGVS, p. 22) en dat u nadien gewoon bent teruggekeerd naar huis (gehoorverslag CGVS, p. 21). Deze verklaringen doen op zich al ernstig afbreuk aan de door u ingeroepen vrees voor vervolging door de lokale autoriteiten. Deze vrees wordt overigens verder gerelativeerd door het feit dat uw broer een kopie van de huwelijksakte van het tweede huwelijk van uw ex-vrouw kon ophalen in de lokale Union Council ondanks het gebrek aan familiebanden (gehoorverslag CGVS, p. 12). Toen werd opgemerkt dat het vreemd is dat uw broer dit document zomaar kon ophalen, voegde u toe dat de Union Council "op de hoogte was" van uw situatie, dat men wist wat voor "soort mensen" uw ex-schoonbroers waren en men misschien "medelijden" kreeg met uw familie (gehoorverslag CGVS, p. 12), wat aantoonde dat u wel degelijk op hulp kunt rekenen van de lokale autoriteiten. Om bovenstaande redenen kan het CGVS geen geloof hechten aan de door u ingeroepen vrees voor vervolging door de staat.

Ten vijfde kan het CGVS ook geen geloof hechten aan de gebeurtenissen na uw vrijlating. Het is eerst en vooral bevreemdend dat u met uw klacht over uw opsluiting en de bedreiging van uw familie enkel en alleen naar de lokale politie zou zijn gestapt en nadien nooit naar een ander politiekantoor zou zijn getrokken op basis van een weerlegbaar vooroordeel ("Omdat ze toch niet luisterden naar mij", gehoorverslag p. 22, 23). Gezien uw eerdere vrijlating was er immers geen enkele aanwijzing dat u geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Pakistaanse autoriteiten. Ten tweede wordt de beweerde vrees ondermijnd door uw verklaringen dat u uw ex-schoonbroers niet meer hebt gezien sinds uw vrijlating (gehoorverslag CGVS, p. 22) en dat zij ook niet meer naar uw huis zijn gekomen (gehoorverslag CGVS, p. 22), hoewel zij van het nabije Shukh Chaina afkomstig zijn. Deze verklaringen tasten de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees voor vervolging en de daaraan verbonden vlucht uit Pakistan ernstig aan. Door op te merken dat u na de eerste bedreiging door uw belagers nog minstens zes maanden thuis bent gebleven (gehoorverslag CGVS, p. 2) en zelfs tot vlak voor uw vertrek bent blijven werken als landbouwer (gehoorverslag CGVS, p. 9), kan u de geloofwaardigheid van uw asielrelaas allerm minst herstellen. Het Commissariaat-Generaal besluit daarom dat er in uw geval geen sprake kan zijn van een ernstige persoonlijke vrees in uw land van herkomst.

De overige door u neergelegde documenten veranderen bovenstaande vaststellingen niet.

Het document dat u aan ons voorstelde als zijnde het "vonnis" van uw rechtszaak (gehoorverslag CGVS, p. 13) doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Het gerechtsdocument in kwestie, dat dateert van begin 2015, bevat immers geen uitspraak van de bevoegde rechter. Er staat bovendien te lezen dat u vrij zou zijn op borg, een gegeven dat in strijd is met uw bewering dat u zou zijn vrijgesproken. Het is bovendien bevreemdend dat u in het gehoor op het CGVS op geen enkel moment sprak over een tweede beklagde, A. H., hoewel deze man volgens dit document samen met u verscheen in de rechtbank.

Van de twee klachten die werden ingediend bij de politie bezorgde u ons enkel kopieën. Gezien het gekopieerde karakter is de authenticiteit van deze documenten echter niet gegarandeerd. De documenten zijn bovendien niet van die aard dat ze beslissing van het CGVS in positieve zin zouden kunnen ombuigen. De eerste klacht heeft immers enkel betrekking op de moord op Shabnan in juli 2012 en is gericht tegen onbekenden, het tweede betreft de aanval op uw moeder in maart 2013. Beide gebeurtenissen speelden zich volgens uw verklaringen af in uw afwezigheid.

De kopieën van de identiteitskaart van uzelf, uw vrouw en uw moeder, de geboorteaktes van uw kinderen en de foto's van uw familieleden zijn een begin van bewijs van uw identiteit. De foto's van de voet van uw moeder, de röntgenfoto's en de medische documenten van uw moeder tonen geen oorzakelijk verband aan tussen het voetletsel en de door u aangehaalde feiten. De DHL-verzending ten slotte toont dat de documenten door uw broer B. werden opgestuurd vanuit G., wat in het gehoor op het CGVS door u werd bevestigd.

Gelet op wat voorafgaat, kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber- Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, sektarische clashes, en geweld tussen politie en criminelen. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Ook in de hoofdstad Islamabad is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen in de stad. In 2015 vonden er in de gehele stad drie aanslagen plaats, waarbij 4 doden te betreuren vielen. Uit dezelfde informatie blijkt dat het de stad Lahore nog steeds het meest getroffen wordt door geweld. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers blijft er evenwel laag.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een eerste onderdeel van zijn enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1A van het Verdrag van Genève, van de artikelen 48/3, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Verzoeker stelt na een theoretische uiteenzetting over de door hem geachte geschonden regelgeving dat men geen geloof hecht aan de door hem ingeroepen asielmotieven omdat men vermoedt dat hij Pakistan op een ander moment en onder andere omstandigheden heeft verlaten, onder meer omdat verzoeker zijn paspoort niet bij had bij het interview maar dit in Pakistan had achtergelaten. Verzoeker stelt dat hij zijn paspoort na het interview heeft laten overkomen en dat hij bereid is dit neer te leggen, en beweert dat hij niet werd ingelicht dat hij over vijf dagen beschikte om zijn paspoort of een bewijs van het afwachten ervan neer te leggen. Waar men niet begrijpt waarom verzoeker een gevaarlijke vluchtweg zou hebben ondernomen nu hij met zijn paspoort een visum had kunnen bekomen om legaal naar Griekenland te reizen, waar zijn broer woont, stelt verzoeker dat dit louter subjectieve appreciaties zijn, wat de Protection Officer volgens hem ook toegeeft, die niet op objectieve informatie gebaseerd zijn en geen bewijs vormen. Verzoeker wijst erop dat hij Pakistan met haast heeft verlaten en dat hij geen weken kon wachten tot een visumaanvraag behandeld zou zijn. Verzoeker acht het verder logisch dat hij zich de namen van de doorgereisde landen en regio's niet herinnert, aangezien hij bijna de hele reis achteraan in een wagen heeft doorgebracht of opgesloten in een huis, en aangezien hij de Europese landen absoluut niet kent nu hij nooit eerder zijn dorp verlaten had. Hij wijst er op dat hij overigens wel zijn reisweg van Pakistan naar Iran heeft kunnen uitleggen. Nu het CGVS zich niet louter op vermoedens dient te baseren maar op vaststaande feiten, werd volgens verzoeker de uitdrukkelijke motiveringsplicht geschonden.

Verzoeker betwist verder de conclusie dat aan zijn asielrelaas geen geloof kan worden gehecht en meent dat zijn asielmotieven plausibel en eenduidig zijn. Verzoeker betwist niet dat hij niet in staat is de gebeurtenissen nauwkeurig in de tijd te situeren, maar stelt dat hij dit bij aanvang van zijn interview duidelijk heeft meegedeeld. Hij benadrukt in de gevangenis gemarteld te zijn geweest, wat hem psychologisch sterk heeft verzwakt en stelt daarom een uiterst kwetsbaar profiel te hebben waarmee onvoldoende rekening werd gehouden.

Verzoeker volhardt verder in zijn asielrelaas. Hij stelt bedreigd te zijn door de familieleden van zijn voormalige echtgenote en door de heer N. I., een politiek leider in Pakistan, en derhalve vervolgd te worden wegens politieke en/of religieuze gronden. Hij benadrukt dat zowel hijzelf als zijn moeder hulp hebben gevraagd aan de politie maar dat zij geen bescherming hebben gekregen en dat aan hun klachten geen gevolg werd gegeven.

In het tweede onderdeel van zijn enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4, 84/5 (*sic*) en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming, van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna verkort de Kwalificatierichtlijn) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker meent ondergeschikt dat hem de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend. Hij stelt dat de situatie van criminaliteit en terreuraanslagen in Pakistan en in Punjab uiterst verontrustend zijn, en verwijst onder meer naar de bomaanslag tijdens de paasdagen te Lahore. Hij wijst op de aanwezigheid van verschillende extremistische groeperingen in de regio Punjab, die ook willekeurige burgerslachtoffers maken. Verzoeker meent dat verweerder de problematische veiligheidssituatie niet betwist, maar zich tevreden stelt met de vaststelling dat het geweld in Punjab beperkter is dan in andere regio's en dat de situatie er relatief vreedzaam is. Verzoeker meent dat dit evenwel niet impliceert dat er geen reëel risico is op ernstige bedreigingen voor zijn leven of persoon in Punjab.

In een derde onderdeel van zijn enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In uiterst ondergeschikte orde meent verzoeker dat zijn situatie niet grondig werd onderzocht, met name wat het risico op ernstige schade bij een terugkeer betreft, zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden en de zaak teruggestuurd naar het CGVS voor bijkomende onderzoeksmaatregelen.

2.2. Documenten

Verzoeker heeft ter zitting, steunend op artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neergelegd waarin enkele originele stukken worden toegelicht en voorgelegd. Het gaat om het origineel paspoort van verzoeker, de originele identiteitskaart, originele foto's waarop volgens verzoeker zijn gewonde moeder, vrouw en drie kinderen staan en een originele geboorteakte.

2.3. Bevoegdheid

De Raad beschikt op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, personen die reeds in een ander unieland erkend zijn of de "technische" weigeringen die geen betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad kan de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet).

2.4. Onderzoek van de aanvraag in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 evenals de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Dit onderdeel van het middel kan niet worden aangenomen. Uit de uiteenzetting blijkt dat verzoeker inhoudelijk de motieven betwist van de bestreden beslissing, waarmee hij dus de materiële motiveringsplicht geschonden acht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Het onderzoek van de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de relevante regelgeving, zijnde artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag die verzoeker eveneens geschonden acht.

Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet luidt in zijn eerste paragraaf als volgt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Artikel 1 van het voormelde Vluchtelingenverdrag stelt dat een “vluchteling” de persoon is: *“Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan indien aan de voorwaarden van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet is voldaan. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid weliswaar niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze te toetsen en dit in het licht van de onderzoeks- en samenwerkingsplicht van de commissaris-generaal (HvJ 22 november 2012, MM v. Ierland, C-277/11, §§ 64-67). Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een erkenning of toekenning van een internationale beschermingsstatus kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker gaat in zijn eerste onderdeel in op de motieven van verweerder aangaande het voorleggen van het paspoort en de vluchtweg. Thans heeft verzoeker ter zitting zijn origineel paspoort, identiteitskaart en originele geboorteakte voorgelegd, dermate dat de identiteit van verzoeker aannemelijk is. Ter zitting stelt verweerder overigens ook dat de identiteit niet echt werd betwist in de bestreden beslissing, doch dat het vreemd was dat verzoeker geen visum had aangevraagd met het oog op familiebezoek aan zijn zus en broer die reeds lang legaal in België verblijven. Verzoeker heeft hierop geantwoord dat hij haast had bij zijn vlucht en bijgevolg geen visum had aangevraagd, bovendien verklaarde verzoeker tijdens zijn gehoor bij verweerder dat het sowieso niet gemakkelijk is aan een visum te geraken. Ook op het feit dat verweerder meent dat verzoeker niet op afdoende wijze plaatsnamen zou kennen van zijn vluchtroute, gaat verzoeker uitgebreid in in het verzoekschrift. De Raad is door de devolutieve werking van het beroep in volle rechtsmacht echter niet gehouden door de motieven van verweerder en meent *in casu* dat de voornoemde motieven aangaande de vluchtweg grotendeels overtuigend zijn, nu er overige motieven zijn, zoals *infra* besproken, die de weigering van de vluchtelingenstatus kunnen dragen. Wel een pertinent motief bijvoorbeeld is de ontdekking van verweerder op verzoekers Facebookprofiel van een foto van augustus 2015, waarop verzoeker te zien is op een Belgische trein. Dit strookt niet met zijn verklaringen dat hij pas in september of oktober 2015 het

land heeft verlaten en dat hij nog tot 15 dagen voor zijn vertrek in B. V. verbleef en daar telefonisch werd bedreigd door zijn ex-schoonbroers. Dit element laat verzoeker onbesproken in het verzoekschrift. Ter zitting hiermee geconfronteerd, stelt verzoeker dat het correct is dat hij op dat ogenblik in België was, doch dat zijn problemen dateren van voordien. Ook al is het correct dat volgens het gehoorverslag het grootste deel van verzoekers vervolgingsrelaas van voordien dateert, dan nog is het een belangrijk gegeven, omdat het ingaat op eventuele vervolgingsfeiten die zich na de vrijpraak van verzoeker alsnog zouden hebben verder gezet.

Verder stoelde verweerder zijn conclusie dat de vluchtelingenstatus niet aan verzoeker kan worden toegekend eveneens op de motieven dat verzoeker de gebeurtenissen chronologisch niet aannemelijk kan maken, dat verzoeker zijn gerechtelijke vervolging niet aannemelijk kan maken, dat de politieke bescherming van verzoekers belagers niet geloofwaardig is en ook aan de feiten volgend op de vrijlating geen geloof wordt gehecht. Aangaande de chronologie van de feiten roept verzoeker enerzijds in dat hij onmiddellijk heeft duidelijk gemaakt bij aanvang van zijn verhoor dat hij niet sterk is in het situeren in de tijd van bepaalde incidenten, anderzijds stelt hij dat verweerder heeft nagelaten rekening te houden met het feit dat hij werd gemarteld en daardoor psychologisch sterk verzwakt is terwijl verweerder nochtans op grond van artikel 4 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003 ertoe gehouden is rekening te houden met de specifieke omstandigheden, zoals bijvoorbeeld dat verzoeker deel uitmaakt van een kwetsbare groep. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker inderdaad van meet af aan duidelijk heeft gemaakt niet sterk te zijn in het nauwkeurig in de tijd situeren van gebeurtenissen. Tegelijk erkent de Raad dat het onthouden van talrijke data en plaatsnamen niet als evident mag worden beschouwd door verweerder. Echter, van bepaalde gebeurtenissen, waarvan kan aangenomen worden dat zij een zeer grote impact of betekenis hebben gehad voor een verzoeker van internationale bescherming, mag wel enige coherentie in het plaatsen in de tijd verwacht worden.

Zo onderschrijft de Raad de vastgestelde tegenstrijdigheid van verweerder aangaande de duur van opsluiting in het politiekantoor van S.A. en de feiten die er zich zouden hebben voorgedaan. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker 14 dagen te zijn opgesloten, bij verweerder verklaarde verzoeker dat hij daar eerst twee maanden werd gefolterd en vervolgens nog 14 dagen werd vastgehouden. Het al dan niet gedurende twee maanden gefolterd geweest zijn op een politiekantoor is een belangrijk en ingrijpend gegeven, waarvan wel redelijkerwijs kan verwacht worden dat verzoeker dit ook reeds in zijn eerste interview vermeld zou hebben. Bovendien werpt verweerder ter zitting terecht op dat van deze foltering en geen enkel medisch begin van bewijs werd voorgelegd waaruit de psychologisch kwetsbare situatie van verzoeker kan afgeleid worden. In een dergelijke situatie kan de Raad niet volgen dat verweerder het bepaalde in artikel 4 van het voormelde procedureKB niet zou gerespecteerd hebben.

Een ander dragend motief betreft de vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande de duur van verzoekers eerste huwelijk, dat aan de basis ligt van de aangehaalde vervolgingsfeiten. Verzoeker verklaarde zelf 3,5 jaar met zijn eerste vrouw getrouwd geweest te zijn, maar legt een originele huwelijksakte en originele echtscheidingsakte voor waaruit een duur van 10 jaar blijkt. Zelfs al heeft men moeite met het plaatsen van gebeurtenissen in de tijd, dan nog is een dergelijke discrepantie in duur niet redelijkerwijs aannemelijk. Tot slot wijst verweerder er eveneens terecht op dat niet kan begrepen worden waarom op de tweede huwelijksakte bij verzoeker onder "marital status" sprake is van "virgin" als verzoeker voorafgaandelijk uit de echt gescheiden is geweest en uit dit eerste huwelijk een dochter is voortgekomen, waarvoor verzoeker overigens een geboorteakte heeft voorgelegd. Nu de voormelde stukken duidelijk niet stroken met de verklaringen van verzoeker, minstens heeft verzoeker geen poging ondernomen om dit ofwel in het verzoekschrift ofwel ter zitting op te helderen, heeft verweerder de geloofwaardigheid van het eerste huwelijk dat aan de basis ligt van de aangehaalde problemen terecht in vraag gesteld.

Tot slot ondergraven ook de verwarde verklaringen van verzoeker aangaande het ogenblik van vrijlating uit de gevangenis de geloofwaardigheid van het relaas. Waar men nog zou kunnen aannemen dat verzoeker niet exact meer weet of hij werd vrijgelaten eind 2013, dan wel begin 2014, is het echter niet langer overtuigend dat verzoeker ook verklaart dat hij in september of oktober 2015 het land heeft verlaten en zeven maanden voor vertrek werd vrijgelaten. Dit zou dan overeenkomen met januari of februari 2015. Indien men, zoals verzoeker verklaart, ten onrechte een jaar in de gevangenis heeft gezeten op verdenking van moord en nadien wordt vrijgelaten, komt dit als een zeer betekenisvol feit voor waarvan wel mocht verwacht worden dat verzoeker dienaangaande meer coherente verklaringen zou afgelegd hebben.

Tot slot acht de Raad het evenmin onbelangrijk dat verzoeker, blijkens het door hem voorgelegde originele vonnis, op borg werd vrijgelaten wegens gebrek aan bewijs, dermate dat verweerder terecht opmerkt dat verzoeker, ondanks het feit dat verzoekers belagers zouden beschermd worden door een belangrijk politiek figuur, toch beroep heeft kunnen doen op een onafhankelijk rechter. *Supra* werd reeds uitgelegd dat de verklaringen van verzoeker dat hij na en ondanks zijn vrijlating wel degelijk nog telefonisch werd bedreigd door zijn ex-schoonbroers, in het gedrang komen door de vaststelling van verweerder op facebook.

De ter zitting voorgelegde originele foto's van het been en de voet van verzoekers moeder en van zijn vrouw en kinderen, werden reeds aan verweerder tijdens het gehoor voorgelegd en zijn dus reeds in de beoordeling van verweerder betrokken. Verweerder heeft wat betreft de medische stukken en foto's van het been en de voet van de moeder gesteld dat geen oorzakelijk verband is aangetoond tussen de aangehaalde vervolgingsfeiten en het voetletsel. Verzoeker verwijst ter zitting eveneens naar de bijhorende röntgenfoto's die hij ook reeds aan verweerder had voorgelegd en waarvan zich een kopie in het administratief dossier bevindt. Ook al kan niet met absolute zekerheid worden aangenomen dat de vrouw op de foto's met het been en de voet de moeder van verzoeker is, acht de Raad het gezien de voorgelegde identiteitskaart van de moeder en de originele röntgenfoto's *in casu* wel redelijkerwijs mogelijk dat het om zijn moeder gaat en dat zij deze zeer ernstige verwondingen aan het been en de voet heeft opgelopen (een graad van absolute zekerheid is in het asielrecht immers niet vereist: UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims*, 16 December 1998, beschikbaar op: <http://www.refworld.org/docid/3ae6b3338.html> [bevestigd 13 October 2016], hetgeen eveneens blijkt uit artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet). Het is echter onduidelijk door welke omstandigheden dergelijke zware letsels zijn ontstaan. Het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht voor het asielrelaas aan een document te kunnen ontlenen, dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS 14 juli 2011, 7257 (beschikking)). Verzoeker kan om de voormelde redenen niet gevolgd worden waar hij stelt dat zijn asielmotieven plausibel en eenduidig zijn.

De voormelde onderschreven motieven acht de Raad naar behoren bewezen en kunnen in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking genomen worden. Een schending van de motiveringsplicht blijkt niet.

Waar verzoeker ook de schending aanvoert van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, heeft hij nagelaten aan te geven op welke wijze de bestreden beslissing deze wetsbepaling schendt, dermate dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Verzoeker kan niet aannemelijk maken een gegronde vrees te hebben voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Onderzoek van de aanvraag in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan: *“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Nu verzoeker zijn relaas aangaande de individuele problemen en bedreigingen als gevolg van zijn eerste huwelijk niet aannemelijk heeft kunnen maken, kan hij zich zodoende ook niet steunen op de elementen aan de basis van zijn persoonlijk relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet stelt verzoeker dat verweerder de problematische veiligheidssituatie niet betwist, maar zich tevreden stelt met de vaststelling dat het geweld in Punjab beperkter is dan in andere regio's en dat de situatie er relatief vreedzaam is. Verzoeker meent dat dit evenwel niet impliceert dat er geen reëel risico is op ernstige bedreigingen voor zijn leven of persoon in Punjab.

De Raad stelt vast dat verweerder er zich niet toe heeft beperkt om te stellen dat de geweldssituatie in Punjab beperkter is dan in het noordwesten van Pakistan. De criteria die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, bijvoorbeeld in het arrest *Sufi and Elmi vs UK* van 28 juni 2011 (zaken 8319/07 en 11449/07), heeft gegeven voor de beoordeling van een situatie van willekeurig geweld, die een reëel risico inhoudt voor het leven zijn: "... the following criteria: first, whether the parties to the conflict were either employing methods and tactics of warfare which increased the risk of civilian casualties or directly targeting civilians; secondly, whether the use of such methods and/or tactics was widespread among the parties to the conflict; thirdly, whether the fighting was localised or widespread; and finally, the number of civilians killed, injured and displaced as a result of the fighting." (§ 241), namelijk:

Gebruiken de strijdende partijen methoden en oorlogstactieken die het risico voor burgerlijke slachtoffers verhogen of vallen zij burgers rechtstreeks aan; zijn deze methodes wijdverspreid bij de strijdende partijen; is de strijd gelokaliseerd of wijdverspreid; wat is het aantal gedode, gewonde of verplaatste burgers ten gevolge van de strijd. Het Hof wijst er op dat artikel 3 van het EVRM een gelijkaardige bescherming biedt als artikel 15 van de Kwalificatieverrichting (§ 226).

De Raad stelt vast dat verweerder met de voormelde criteria heeft rekening gehouden, zo stelt hij onder meer dat er geen sprake is van een "open combat" of van hevige en voortdurende gevechten, maar wel van sektarisch, etno-politiek geweld en geweld tussen politie en criminelen en terroristische aanslagen. Hierbij neemt verweerder in overweging dat in 2015 het aantal terroristische aanslagen, targeted killings en burgerslachtoffers is gedaald. Hij erkent dat de stad Lahore wel het meest getroffen wordt door geweld, maar dat het aantal burgerslachtoffers in geheel Punjab evenwel laag blijft. Om de aangehaalde redenen meent verweerder dat er in Punjab geen reëel risico is op de in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De Raad meent dat deze motieven van de bestreden beslissing steun vinden in de informatie die gevoegd werd aan het administratief dossier zoals de COI Focus Pakistan security situation van 18 april 2016.

De bomaanslag in Lahore, waar verzoeker naar verwijst, wordt in de COI Focus over Pakistan van 18 april 2016 reeds betrokken in de beoordeling van de veiligheidssituatie. Het wordt erkend dat deze zelfmoordaanslag vele doden heeft geëist, waaronder vele burgers en dat deze aanslag aan de basis ligt van het relatief hoog cijfer van slachtoffers in het eerste kwart van 2016 in Punjab, zoals verzoeker terecht benadrukt, maar tegelijk was deze aanslag specifiek bedoeld om christenen te treffen veeleer dan dat het kadert in een ononderbroken "open combat".

De reisadviezen waarnaar verzoeker verwijst, doen geen afbreuk aan het voorgaande. Bovendien heeft een dergelijk reisadvies een algemene strekking en is het bedoeld om een situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land (RvS 26 oktober 2007, nr. 176.206).

Waar verzoeker ook de schending aanvoert van artikel 84/5 van de Vreemdelingenwet, gaat de Raad ervan uit dat dit een materiële vergissing betreft en eigenlijk artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet wordt bedoeld. Verzoeker heeft echter wederom nagelaten aan te geven op welke wijze de bestreden beslissing deze wetsbepaling schendt, dermate dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

De Raad concludeert dan ook dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat in Punjab een ernstige bedreiging voor zijn leven bestaat als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

2.6. Verzoek tot vernietiging

In zijn derde onderdeel vraagt verzoeker de vernietiging van de bestreden beslissing nu verweerder het verzoek tot internationale bescherming niet grondig en onpartijdig zou onderzocht hebben. De Raad volgt deze beoordeling niet.

Er werd *supra* geen substantiële onregelmatigheid vastgesteld en de Raad kan op basis van de elementen uit het administratief dossier komen tot de bevestiging van de bestreden beslissing. Bijgevolg is er geen reden voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES